

Kampen om Susehøj-engen

En julekalender-gyser

1. december

De to hekse sad under egetræet, der stod i bunden af den gamle æbleplantage. Det regnede. Egetræet var ikke noget godt læ, og de skuttede sig. Men i virkeligheden nød de det. Hekse er glade for vand.

Det var blevet småt med muligheder i kvarteret for at sidde under et træ. Æbleplantagen var et af heksenes sidste tilholdssteder, men det var snart slut. Den skulle udstykkes til beboelse. Æbletræerne skulle fældes og egen ville lide samme skæbne. Det var et spørgsmål om kort tid, før bulldozerne kom.

- nyd det så længe det varer, sagde Nanette. Hun rettede på sin kasket og viftede støv af sine armybukser. Så lagde hun sig tilbage.
- vi finder et andet træ. Før eller senere.
- måske, sagde Ulrike tungt, - men jeg tror ikke meget på det. Jeg tænker måske på at flytte.
- hvorhen?
- til Tyskland eller Sverige. Ja hvem ved. Nordjylland måske.
- hvor eksotisk.
- der er træer og plads. Kender du Schwarzwald?
- er det ikke meget langt nede i Tyskland ikke?
- det er det. Der kan man ånde.
- ja ja. Nyd det nu. Er det ikke en dejlig regn?

En mand nærmede sig. Han var iført et grønt sæt regntøj. Han rakte en meget våd tryksag hen mod dem.

- værsgod. Stem for en kernesund økonomi.
 - en hvad? spurgte Ulrike.
 - en kernesund økonomi. Det er for at vi alle kan have det godt.
- Han pegede op på træet.
- ligesom træet der skal have en kernesund bark for at have det godt.
 - hvad er det vi skal stemme på?
 - på mig. På mit parti. Der er jo valg lige straks.
 - jeg tror ikke hekse har stemmeret, sagde Nanette
 - hekse?

Manden kløede sig i nakken.

- I er vel ikke på kontanthjælp eller den slags.
- næ, vi er bare hekse

Manden virkede pludselig lidt uinteresseret.

- nå, men hvis I alligevel ikke kan stemme.

Han trak sin våde tryksag til sig, men Nanette greb ud efter den.

- jeg vil gerne se den
- hvad? Den har ellers været dyr nok. Men lad gå da.

Ulrike hvilede sig i det våde græs, imens Nanette læste tryksagen.

- hør her, Han vil lave et butikcenter. Lige heroppe nord for hvor vi bor, det stykke med engene og det lille skovstykke. Det er da for meget. Vi må gøre noget.
- hvad skulle vi dog gøre, sagde Ulrike søvnigt.
- Noget! Vi burde gøre noget. Hvor skal vi ellers sidde? Vi kan da ikke slappe af i et butikcenter.

Ulrike satte sig op og strakte sig.

- kan vi ikke bare trylle det væk?
- så tryller vi jo også engene og træerne væk. Fjols. Du er så forbandet doven.
- men hvad gør vi så?
- jeg ved det ikke. Så vidt jeg kan forstå bestemmer han ikke alting endnu. Men jeg aner ikke om han kan komme til det.
- kender vi ikke nogen der ved noget om den slags.
- vi kan jo spørge Joakim.

2. december

Joakim sad og læste i Besværgelsernes Bog. Den interesserede ham egentlig ikke, men han var to år bagud med sit studium, og han havde forstået at nogen ville tage pengene fra ham, hvis ikke han snart tog en eksamen. Han havde besluttet sig for at gennemgå Besværgelsernes Bog for kommaføj. Det burde kunne indbringe ham mindst et 7-tal. Men det kedede ham. Alle de besynderlige formler, som ingen alligevel kunne bruge til noget.

Det bankede på døren. Han så irriteret over på den og råbte at den var åben. De to hekse trådte ind. Joakim sukkede. Han holdt meget af dem, men de var meget selskabelige, og det tog hans tid fra den afgørende eksamen.

- det var da dejligt, sagde han med mat stemme.

- vil I have en kop kaffe?

- det lyder dejligt, sagde Nanette, nu er den vel økologisk?

- ja ja

- og fritgående, sagde Ulrike, jeg vil altså ikke drikke kaffe, der ikke kommer af lykkelige kaffebønner.

- det er meget fritgående bønner, sagde Joakim, - jeg har det underskrevne bevis et eller andet sted i skuffen.

- men det var da hyggeligt I kom forbi, sagde han så.

- der er faktisk en vigtig grund, sade Nanette.

Joakim spærrede øjnene op. Heksene plejede ikke at have noget formål med hvad de foretog sig. De drev bare rundt på må og få var hans indtryk.

- nåh. Men det må vi jo hellere snakke om.

Han satte den økologiske kaffe over og fik håret klemt ned mellem kaffefiltret og tragten. Han huskede på at han enten skulle klippes eller anskaffe sig et hårbånd. Han fik håret fri og tog tre kaffekrus og stillede ind på bordet.

- nå, hvad vil I vide?

- rolig, sagde Ulrike, - vi er jo lige kommet.

Joakim nikkede. Heksene var langsomme, de skulle ligesom tilpasses, når de kom til et fremmed sted. Også selv om det var et sted de kom ofte.

Sådan blev det. De fik en kop kaffe og spurgte høfligt til hvordan det gik Joakim med studiet. Og hvorfor han ikke havde en kæreste. Joakim svarede som han plejede. Da de fik den anden kop kaffe begyndte de at snakke.

- der kom en mand i grønt regntøj.

- han snakkede om kernesund økonomi. Og så vil han anlægge et butikcenter.

Midt i Susehøj-engene.

- og han så så skrækkelig ud. Altså det jakkesæt

- stop. Stop. Hvad taler I om?

- han gav os denne her

Nanette rakte pjecen over til Joakim.

- ja, sagde han, - det er det grønne parti. Og de vil have et butikcenter. Det står der ganske rigtigt.

- hvorfor?

Joakim læste.

- fordi det vil trække rige mennesker til området. Og når der kommer rige mennesker til, blir alting bedre. Det står her faktisk. På side tre.

- men kan han det?

Joakim tænkte sig om.

- det tror jeg ikke. Ikke alene. I må forstå at han er med i et parti. Og der er mange partier der gerne vil bestemme.

- hvad går det lige ud på, sagde Ulrike skeptisk, - nu bilder du mig ikke noget ind?

- I er nødt til at høre ordentligt efter. Der er noget der hedder byrådet, tror jeg nok. Der er mange der gerne vil bestemme. Dem der er meget enige om, hvordan de vil bestemme er sluttet sammen i sådan nogle foreninger, det hedder altså partier. De er altså alle sammen meget enige i partiet, om hvordan tingene skal gøres.

- men det er altså bare sådan at partierne ikke alene kan bestemme. De er nødt til at være enige med nogle andre .. partier - om hvad der skal gøres. Så ham manden i den grønne regnfrakke skal finde nogle andre der også vil lave butikcenter. Forstår I det?

Ulrike så forelsket på en gul kat, der gemte sig i en krog bag brændeovnen.

- overhovedet ikke, sagde hun.

Joakim sukkede og sendte et blik til Besværgelsernes Bog.

- jamen der er altså alle de her partier, det blå, grønne, orange, røde osv. Hvis I går ned på torvet kan I finde dem, Det er bedst i regnvejr. Så har de regnfrakker på i deres farver. Så er de nemmere at kende. Ja altså om lørdagen. Så plejer de at stå der. Gå derned. Så kan I høre hvad de mener.

De to hekse grundede lidt over beskeden. Joakim gik ud for at hente mere kaffe.

Da han tog kopperne i skabet hang hans hår fast i skabsdøren, og han bandede.

- du må ikke bande Joakim, råbte Nanette.

- hvorfor dog ikke?

- lige pludselig er du kommet til at udtale en besværgelse. Uden at vide hvad du gør.

Han nikkede.

- det kan der være noget om. Jeg skal også bare se at blive klippet.

- hvorfor dog det? sagde Ulrike højlydt og smækkede kaffekoppen i bordet.

- det er i vejen og så'n.

Nanette skævede til bunken af papirer og den opslåede bog.

- vi skal nok gå lige straks

- jeg har sikkert godt af en pause. Det er helt i orden.

- er det? Dejligt. Skal vi så ikke ha et slag kort. Det er så sjældent.

Joakim undertrykte et suk.

3. december

De to hekse sad under egetræet i bunden af den gamle æbleplantage. Det dryppede let fra himlen og fra de våde blade.

Nanette gnavede på et biodynamisk æble og følte på regnen. Ulrike slumrede i det våde græs.

- det regner
- mm. Det er dejligt.
- og det er lørdag
- hvor ved du det fra.
- der er helt fyldt i Brugsen. Selvom det er formiddag. Så er det lørdag.
- du lægger da også mærke til alting.
- men så er der jo Torvet. Du husker nok – de blå og orange mænd.
- nå ja. Men jeg sidder lige så godt.
- kom nu. Tænk på butikscenteret.
- ja ja. Du er så frygtelig energisk.

De gik ind til byen. Tre kvarter efter stod de på Torvet. Det var som Joakim havde sagt. Der var både mænd og kvinder i regntøj. Der var grupper med blå, orange, grønne, røde og gule regnslag. De havde alle sammen våde tryksager i hænderne.

Heksene så sig desorienteret omkring.

- hvad gør vi? spurgte Ulrike
- blå er sådan en pæn farve, sagde Nanette.

De gik hen til mændene med blå regnslag. En mager mand med alvorligt ansigt rakte dem en tryksag med blå tekst.

- bevar danskheden, sagde han med alvor i stemmen.

Ulrike lignede et stort spørgsmålstegn.

- hvad mener du egentlig med det?
- vi skal bevare den danske kultur. Er du klar over, at på plejehjemmet får de kun svinekød en gang om ugen. Dertil er vi nået.
- stakkels grise, sagde Nanette.

Manden rynkede panden.

- sig mig er I udlændinge?
- det ved jeg ikke rigtig, sagde Ulrike
- kender I Gorm den Gamle?
- jo. Men vi kaldte ham nu ikke Gamle.
- hvad mener du? Har du kendt ham?
- ja da. Men det er længe siden.
- jeg troede faktisk at han var død for mange hundrede år siden, sagde manden så.

Heksene så undrende på hinanden. Nanette rømmede sig og talte som en skolelærer for at forklare det underlige blå menneske den rette sammenhæng.

- Gorm levede ganske rigtig for mange mange hundrede år siden. Vi havde det faktisk meget sjovt med ham i hans unge dage. Men så blev han gift og blev i det hele taget lidt kedelig.

Nu blev manden vred. Han prøvede at rive sin tryksag ud af hænderne på Ulrike. Men hun holdt fast, og han fik kun revet et hjørne af.

- hvor kommer I fra? råbte han, - hvem er I? I er fanme ikke rigtige danskere.

Så meget kan jeg da høre.

- næ det er vi vel ikke. Er du?
- det rager ikke jer. Gå jeres vej,
- hov hov unge mand.

Nu var Nanette ved at blive ophidset.

- hvad med det indkøbscenter?
- indkøbscenter?
- På Susehøj-engene

Manden rystede energisk på hovedet. Så kaldte han på en af de andre. En lille kraftig mand i sribet jakkesæt og med et stort rødt slips kom hen til dem.

- de to ... kvinder der spørger til noget med et indkøbscenter.
- ja?

Nanette gentog sit spørgsmål. Den lille mand slikkede sig eftertænksomt om læben.

- vi går ind for at danskerne skal have gode muligheder for at handle ind, sagde

han så. - Men der kan selvfølgelig være andre hensyn ...

- de grønne vil lave det, sagde Ulrike

- ja så. Vi plejer at være enige med de grønne. Om den slags.

- jeg tror slet ikke de er danskere, sagde den tynde mand. Den kraftige mand så nu også vred ud.

- hvad er I ude på. Er I ovre fra de orange eller hvad?

- de orange?

Manden pegede over på en gruppe mennesker i orange regntøj. De stod også og delte våde tryksager ud.

De to hekse bukkede for de blå mænd og takkede for hjælpen.

- hvad nu? sagde Ulrike

- lad os spørge de orange.

- jeg orker snart ikke mere af den snak. Jeg synes de er underlige alle sammen.

- tag dig nu sammen. Når vi nu er gået helt herind. Jeg lover dig at vi går hjem og hviler os, når vi har snakket med dem.

- ok da.

4. december

De fleste af personerne i orange regntøj var kvinder. En yngre kvinde gik hen til dem og rakte dem en orange trysag. Regnen havde fået farven til at løbe ud, og man kunne ikke se hvad teksten skulle have været.

- trykt i et økologisk trykkeri, sagde kvinden stolt.
- det kan jeg lide at høre sagde Nanette og stoppede den ulæselige trysag i lommen.
- vil I have en kop kaffe? Bæredygtig kaffe fra Colombia.
- har du ikke en ligevægtig øl?
- øl? Næh. Vi vil jo ikke ligefrem opfordre til ... at man drikker
- nå. Det er også lige meget. Hvad med indkøbscenteret? Går du ind for det?
- bestemt ikke. Jeg hader indkøbscentre.
- det er ude på Susehøj. Du ved engen derude.
- åh ja. De grønne vil have et indkøbscenter der. Det ved jeg godt. Det er deres sædvanlige pladder. De vil absolut bygge alting så man skal køre i bil for at komme dertil. Der er tre af de grønne der er bilforhandlere. Og en mere der sælger brugte biler. Det siger vist alt.
- så du vil forhindre det?
- helt sikkert
- det lyder rigtig dejligt.
- der skal være en økologisk fodboldbane. Så de socialt belastede unge kan få sund motion i sunde omgivelser.

Ulrike blegnede.

- en fodboldbane! På vores eng!
- det er jo ikke jeres eng. Det er vores alle sammens eng. Og nu blir det vores alle sammens fodboldbane.

Nanette stod og kløede sig i nakken. Imens tog Ulrike en pibe og tobakspung frem og begyndte at stoppe piben. Da piben var fyldt med tobak tog hun en tændstik frem. Den flammede op af sig selv og hun begyndte at suge på piben for at få ild i den. Den orange pige spærrede øjnene op. Piben ville ikke rigtig komme i gang og Ulrike lod endnu en tændstik tænde sig selv. Så lykkedes det og hun pustede små røgskyer ud.

- vi vil forbyde rygning på offentlige pladser, sagde pigen og viftede røg væk.
- og hvad med fodboldbaner?
- især på fodboldbaner. Små børn kan dø af det.
- jamen man skal da heller ikke lade små børn ryge, sagde Nanette belærende.
- det er ikke noget at lave grin med. I skulle skamme jer.
- jeg synes de alle sammen er noget pirrelige, sagde Nanette til Ulrike.

Ulrike bakkede videre på piben. Så nikkede hun.

- ja lad os gå.

5. december

Joakim flyttede tre rapporter væk fra spisebordet. En stak sider i den midterste rapport gled ud af bunken og lagde sig på gulvet. Han bandede irriteret. Den gule kat løb hen over papirerne, så de spredtes endnu mere. Han sparkede ud efter den.

- fy. Hvad har den gjort dig?
- den ødelægger min rapport. I forvejen .. altså hvordan skal jeg nu ... der er ikke engang sidetal på.
- hvorfor sjusker du sådan med dine ting
- sjusker! Jeg .. det var jeg jo nødt til. når I kommer her og vil have ... alt muligt ... og kaffe.
- hvor er du sur. Tag det nu roligt. Læg papirerne her på bordet.

Joakim samlede papirerne op.

- spred dem lidt. Og giv mig en metalting.

Han hentede en teske.

- er den i orden?
- mm

Nanette koncentrerede sig og holdt teskeen hen over papirerne og lod den cirkle rundt med langsomme bevægelser. Langsomt bevægede papirerne sig og krøb ind over hinanden, til de lå i en nogenlunde ordnet stak.

- kom så med den rapport.

Joakim fik vredet den midterste rapport ud og lagde også den på bordet.

Nanette brugte teskeen igen, og rapporten øverste sider gled lidt væk, så bunken var delvis sklit på midten

- der skal dine sider ligge.
- tak, mumlede Joakim.

Han var stadig lidt irriteret. Så gik han ud for at lave kaffe.

- vi blir mere og mere forvirrede, sagde Ulrike.

- har du en småkage? spurgte Nanette.

Joakim rystede på hovedet. Nanette sukkede og tog en gulerod op af lommen og begyndte at gnave på den.

- vi har snakket med de orange og de blå. Men der er jo også de gule og de røde.

- og de lyslilla.

- hvorfor er der så mange farver?

- og hvorfor siger de blå at de mener det sammen som de grønne? Hvorfor tager de så forskellige farver på?

- rolig rolig. En ting ad gangen.

Joakim kløede sig i nakken.

- jo med de blå og de grønne er det sådan, at .. at de vist mener nogenlunde det samme. Men de grønne får stemmer fra dem der har mange penge, mens de blå får stemmer fra dem der ikke har så mange penge. Tror jeg. Eller også er det omvendt.

- får stemmer? Ulrike kneb øjenbrynene sammen.

Nanette brød ind.

- åh ja. Det ved jeg godt hvad er. Folk kan sige ja eller nej til dem. Og dem der får flest ja bestemmer. Er det ikke rigtigt?

- jo .. men som jeg sagde sidste gang, er der ikke nogen farve der bestemmer alene. De skal være sammen med nogle andre.

- og så er de grønne og blå sammen?

- ja. Og de røde.

- blå, grønne og røde, nynnede Nanette. - det er en smuk farvesammensætning.

De matcher godt.

- hvad med de andre? spurgte Ulrike.

- de gule og de orange er som regel enige. De lyslilla ved jeg ikke rigtig med.

- men hvem bestemmer så nu?

Joakim sukkede.

- har du ikke en øl? spurgte Ulrike.

- nej jeg har heller ikke øl. Jeg ...

Joakim gik ud i køkkenet og åbnede et skab. Der gled en kost ud og ramte ham i hovedet. Han råbte højt af forskrækkelse og smerte. Heksene løb derud.

- hvad sker der?

- kosten

Ulrike gik hen og slog den med flad hånd.

- fy slemme kost.

Kosten rejset sig til lodret stilling og gled tilbage i skabet.

Joakim rodede i bunden af skabet og hev tre tomme flasker ud. Så fandt han en flaske Bacardi-rom, hvor der stadig var lidt rom i bunden af flasken.

- I kan få lidt af den her.

- den ser ikke særlig øologisk ud, sagde Nanette skeptisk.

Ulrikes blik klæbede til flasken.

- det tror jeg altså bestemt den er, sagde hun med fast stemme.

De skålede i romsjatterne.

- nå, hvem bestemmer så nu?

- det kan jeg faktisk ikke huske, sagde Joakim.

- men nogen må da bestemme mere end andre, sagde Nanette.

- jo, det er rigtig nok.

Joakim tænkte sig om.

- det må være de røde, tror jeg. De har flest penge og vistnok flest stemmer. De bestemmer nok sammen med de grønne og de blå.

- og hvem stemmer så på de røde? Dem der slet ingen penge har?

- næh. Det er vist mest folk der bor på landet. Og så bankdirektører og den slags.

- vil de også have indkøbscenter?

- jeg tror nok de er helt vilde med indkøbscentre.

- blir det så et indkøbscenter eller en fodboldbane?

- det kommer jo an på hvem der kommer til at bestemme.

Ulrike hældte fraværende resten af rommen op i sit glas og tømte det i en slurk.

- hvor er det altså spændende, sagde hun, - og du er sød.

Nanette sendte et blik hen på Ulrikes tomme glas.

- og vi skal gå nu. Kom Ulrike.

- men vi har det lige så hyggeligt.

- Joakim skal arbejde. Skal du ikke Joakim?

- jo. Jo.

6. december

Begge hekse lå og dasede i græsset på Susehøj-engen. Nanette strakte sig.

- nu orker jeg ikke at ligge her længere.
- vi har kun ligget her et par timer. Eller tre.
- du kunne ligge her hele dagen.
- vi må jo nyde stedet mens vi har det. Tænk på det.

Nanette sukkede.

- bare vi kunne gøre noget. Nåh. Skal vi ikke gå ud og se på bondens mark?
- ja ja.

De gik ud ad landevejen, forbi nogle huse og videre gennem en lille skov. Så var de ved marken. Marken strakte sig så langt øjet rakte på begge sider af vejen. Der stod grønt korn over det hele. Den eneste afbrydelse var en plet hvor der stod 30 lige rækker med hver 100 små grantræer. Der stod enkelte forladte huse langs vejen.

- det minder mig om noget, sagde Nanette
- ja?
- om Rusland før i tiden. Der var også sådan nogle kæmpemark, hvor man kunne gå flere timer uden at møde et hus eller et menneske.
- men se. Der kommer nogen.

Et fjorten meter højt køretøj nærmede sig ad en markvej. Det havde fire hjul der hver var tre meter høje og næsten en meter tykke. Det udsendte en øredøvende larm.

Manden sad i et lille førerrum i tretten meters højde. Han fik øje på de to kvinder, der stod og holdt sig for ørerne, og blev nervøs for, at det var nogle vindmølle-mennesker. De lignede vindmølle-mennesker.

Han stoppede sit køretøj og kravlede ned ad en lang metalstige og gik hen til dem og stak næven frem.

- Skrævs-Hansen, sagde han, -goddag.
- goddag. Jeg hedder Ulrike og det er Nanette.
- er I ude for at finde steder til vindmøller? Så kan I godt glemme det.
- vindmøller. Næh det tror jeg ikke. Hvad er det med vindmøller?
- vi skal bare ikke have dem her. De støjer. Og alting. De er også grimme.
- jamen dog. Jeg anede ikke de var så slemme.
- nå men nu ved I det altså.
- gud, sagde Ulrike, - jeg kan kende dig.
- hvad mener du? Manden så bekymret ud.
- oppe fra Torvet. Du var en af dem i rødt regntøj.
- ja. Er der noget galt i det?
- tværtimod. Vi ville netop gerne snakke med en af de røde.

Manden blev mildere stemt. Det var nok alligevel ikke vindmølle-mennesker. Men han følte sig stadig lidt usikker.

- er i fra miljøkontrollen?
- næ vi kan ikke engang rigtigt kontrollere os selv.
- godt. Hvad vil I vide?
- indkøbscenteret på Susehøj-engen. Hvad mener du om det?
- der burde ikke være et center der

Begge hekse lyste op. Ulrike klappede i hænderne.

- nemlig. Endelig en der forstår os.
- jeg skulle have haft en svinestald der. Jeg kunne have haft 6000 svin gående.
- det var mange.
- ja det synes de forbandede ... fredningsforeningen eller hvad det hedder .. også. De ville kun lade mig have 500 svin der.
- jamen det er vel meget godt. Det er godt nok mange grise.
- det kan overhovedet ikke betale sig. Ligner jeg en der vil sætte penge til?

De betragtede ham nøje.

- nej, sagde Nanette, - det gør du ikke

Ulrike tog piben frem og stoppede den. Så tog hun en tændstik.

- du burde ikke ryge her, sagde manden.
- er det da forbudt?
- nej men ... jeg har lige ... dryppet noget ud over marken, bare ganske lidt, der kan slå insekterne ihjel.
- stakkels små dyr

- øhm .. men det er lidt brandfarligt. Så du må helst ikke tænde ild her.
- Ulrike sukkede og tændstikken slukkede af sig selv.
- men hvad så. Når du ikke kunne få din stald? spurgte Nanette.
 - har du en øl? spurgte Ulrike
 - øh ja.

Manden klatrede de 13 meter op i sit førerhus og vendte tilbage med tre dåseøl.
- uden pant, sagde han stolt.

De skålede og følte sig som gode venner.

- nåh det med engen. Ja. Min fætter kunne godt bruge pladsen til autophugning.
- Vi var faktisk parat til at byde kommunen en rimelig pris – uden at overdrive.
Men de grønne vil absolut have det center. Så .. ja så lavede vi en aftale. De får deres center og jeg ...

Manden pegede et sted ud over den uendelige mark.

- får min svinestald, hvis alt går vel.
- med 6000 svin.
- 8000. Tiderne er blevet hårdere.
- så du går ind for et butikscenter?
- jo det gør jeg vel. Men jeg gider altså ikke betale pant for min øl.
- det kan jeg godt forstå, sagde Ulrike, - jeg vil helst slet ikke betale.
- vi forstår hinanden, sagde manden og nikkede venligt til dem. Så steg han igen op i sit førerhus og startede sit køretøj. Det rumlede først et par minutter, så startede den øredøvende larm igen og mand og køretøj tromlede ud ad en anden markvej.

- det ser sort ud, sagde Nanette, da de igen kunne høre hvad hinanden sagde.
- Men Ulrike var altid optimist når hun havde fået en øl.
- han var da ellers så flink. Vi mangler jo også at snakke med de gule og de lyslilla. De vil sikkert hjælpe os.

7. december

Næste lørdag gik de ned på Torvet igen. Men det var fint vejr, så ingen af partierne var i deres farvede regntøj, og de kunne ikke helt regne ud, hvem der hørte til hvilken farve. Alle stod med tryksager i hånden, men der kom ikke rigtig nogen forbi for at tage imod dem.

- hvad gør vi.
- vi starter fra en ende af, sagde Nanette.
- ham der kan jeg kende, han er fra de blå.
- og der er hende fra de orange.

De grønne kunne de kende, fordi de havde nogle store grønne plakater. De valgte at styre hen mod den nærmeste gruppe, hvor de ikke kendte nogen.

En høj ældre mand i hvid skjorte kom hen og rakte dem sin tryksag. Den var på otte sider med masser af røde farver.

- pengene ligger bedst i borgernes lommer, sagde han.
- men hvad hvis man har mange penge. Så skal man jo have nogle frygteligt store lommer.
- stem bare på mig. Så får du mange penge. Mange flere end du har nu.
- jeg kan heller ikke have færre penge end jeg har nu.

Manden trak sig lidt væk.

- I et frit samfund er man selv ude om det, hvis ikke man har peng. Men selvom ... bør I alligvel stemme på os. vi vil også få velfærden til at stige. Den vil stige meget meget voldsomt, når vi har vundet. Vi er også partiet for – sådan nogle som jer. Når skatten blir sænket vil I have flere penge til jer selv.

- er det virkelig sandt? Det lyder dejligt, sagde Ulrike.
- men vi har jo egentlig ikke brug for flere penge, sagde Nanette, - og i øvrigt betaler vi heller ikke skat.
- gør I ikke?

Manden så anerkendende på dem.

- jeg betaler heller ikke så meget, så det gør noget, sagde hen. - Man må være kreativ, når systemet bare tænker på at få en.
- det er så rigtigt, så rigtigt. Er du gul?
- nej, bevar mig vel. Hører I slet ikke efter hvad jeg siger. De gule vil bare bruge folks penge. Til cykelstier og den slags.
- er du så lyslilla?
- de er skøre. Komplet skøre. Jeg er rød selvfølgelig.

Han pegede på sin tryksag,

Heksene nikkede. Det kunne de egentlig godt se.

- skulle bonden ikke være her? spurgte Nanette.
- han har travlt. Han skal have sprøjtet sin mark.
- nå ja. Den store mark. Han må virkelig have travlt.

De gik hen til en anden gruppe.

- nu spørger du altså med det samme, sagde Ulrike
- ja ja.
- er I gule? spurgte Nanette en kvinde der ville give hende en tryksag.
- ja det er vi
- gudskelov. Det er netop jer vi vil snakke med.

Kvinden sendte dem et glad smil.

- det var da dejligt. Vil I ikke hilse på borgmesteren.
- Hun kaldte, og en nydelig mand i brunt jakkesæt kom derhen.
- goddag. Jeg er Borgmesteren.

- goddag. Er du gul?

- ja det er jeg da
- hvad med det indkøbscenter?

Manden så forvirret ud.

- ved Susehøj, forklarede Nanette.
- åh ja. Det er rigtigt.
- eller vil du også have en fodboldbane?
- I er vel nok godt orienteret. Det er altså ikke så nemt at svare på.
- men du siger du er borgmester. Er det så ikke dig der bestemmer?
- jo. Men der er jo valg lige straks. Så det er ikke sikkert jeg bliver ved med at være borgmester.
- men hvad hvis du gør. Hvad vil du så bestemme?
- det afhænger jo af ... mange ting. Man må jo tage hensyn til sine

samarbejdspartnere. Og et indkøbscenter er måske ikke den værste ide. Det kommer an på mange ting. Man handler jo lidt.

- det forstår jeg altså ikke et ord af, sagde Ulrike.

Manden smilede faderligt til hende.

- det kan jo give omsætning med sådan et center. Og arbejdspladser. Og så bliver der jo også lidt liv i den ende af byen. Så jeg vil ikke afvise tanken. Men en fodboldbane kunne også være en ide. Bestemt.

- hvad med bare at lade det være i fred, sagde Nanette.

Borgmesteren tog brillerne af og sendte dem et kritisk blik.

- vi vil jo gerne være kendt som en driftig kommune i vækst, sagde han så.

- vi vil være et sted hvor der sker noget, hvor væksten vokster mere og mere hele tiden. Så vi kan lokke flere rige mennesker til.

- nu det igen, sagde Nanette. - Er du også en af de farver de rige stemmer på?

- nej, tværtimod. Tværtimod må jeg vist sige.

- jeg er ved at få ondt i hovedet, sagde Ulrike

- tak for snakken, sagde Nanette

- har I også kun kaffe? spurgte Ulrike så.

- nej vi har skam også varm te. Vil du have en kop?

- næ. Det er lige meget. Jeg var bare nysgerrig.

De kunne ikke se flere grupper, de ikke kendte. Og Ulrike var træt. Så de gik hjem igen.

- hvad ville de gule? spurgte hun Nanette.

- vi må spørge Joakim. Jeg forstod det heller ikke. Men jeg synes han sagde, at både ville have en fodboldbane og et center.

8. december

Joakim sad og nikkede over Besværgelsernes Bog, da heksene kom brasende ind. Det gav et sæt i ham og han kom til at vælte en kaffekop på bordet. Da de stod forpustede over for ham, kom han i tanke om at han havde været ved at gå i seng og kun havde t-shirt og underbukser på.

Heksene råbte i munden på hinanden.

- de vil alle sammen ødelægge engen

- vi må gøre noget

- og der er lige straks valg.

Joakim prøvede at snige sig forbi dem og var ved at snuble over kaffekoppen.

Ulrike holdt fast i ham.

- vi skal snakke med dig.

- ja ja. Må jeg lige få bukser på?

Ulrike fnisede.

- skynd dig.

Han gik ind i det lille soveværelse og forsøgte at trække bukserne på i halvmørket. De var lidt for snævre og han faldt og stødte hovedet mod sengekanten.

- fandens til tid at komme anstigende på, mumlede han og fik trukket bukserne helt op. Han trak det lange hår til side og undgik lige at støde mod dørkarmen.

- kommer du søde Joakim, kvidrede Ulrike

- ja ja. Hvad vil I så nu?

- giver du ikke lidt kaffe?

- jo jo.

Da de fik kaffe, faldt heksene lidt til ro. Joakim tændte en cigaret og Ulrike stoppede sin pibe.

- nå? sagde han.

- kender du Borgmesteren?

- lidt. Min far arbejdede sammen med ham engang. Mange år siden.

- hvad vil han?

Joakim smilede.

- han vil vist gerne være borgmester.

- men det er han jo!

- vil han ødelægge engen? spurgte Nanette.

Joakim skoddede sin cigart og trak på skulderen.

- hvor skulle jeg vide det fra? Spørg ham.

- det er jo det vi har gjort?

Så fortalte de ham, hvad Borgmesteren havde sagt.

- jamen så vil han nok. Måske. I kan i hvert fald ikke regne med, at han lader den være i fred. Nok tværtimod. Tror jeg.

- du er næsten lige så svær at forstå som Borgmesteren, sagde Ulrike.

- okay. Ja. Det vil han. Nok.

- hvad skal vi dog så gøre, sukkede Nanette.

- vi kan slet ikke finde de lyslilla. Det er de eneste vi ikke har spurgt, sagde

Ulrike. - Det er vores sidste chance.

- kende du ikke de lyslilla Joakim? Hjælp os dog.

Joakim gæbte.

- er I klar over hvad klokken er? Kan vi ikke snakke sammen om det i morgen.

- har du stadig ikke øl? spurget Ulrike.

Joakim rystede på hovedet.

- jeg har ikke noget af noget som helst. Og jeg er søvnig.

- Joakim!

Nanette så bebrejdende på ham. Han sukkede.

- hvad vil I have jeg skal gøre?

- find dem til os. Du er så klog. Det kan da ikke være svært.

- du har spildt kaffe i Besværgelsernes Bog, sagde han anklagende til Ulrike.

- åh undskyld. Det var ikke med vilje.

- og min rapport, sagde han arrigt til Nanette, - du havde fået siderne til at

lægge sig i omvendt rækkefølge.

- nå ja. Hvorfor skal det være så kedeligt. Find dem nu Joakim.

- så er du rigtig rigtig sød.

- jeg kan ringe til Lars Tarmslyng. Han bor ude i Udkantsløse. Jeg tror at nogen

af de der lilla holder til derude.

Joakim ringede. Der gik en tid, før den blev taget i den anden ende.

- hej Lars. Ja jeg ved det er sent. Men hvad fanden, du er jo arbejdsløs. Hvad? Nåh ja. Men kan du ikke få Marie til at ordne det. De skal vel bare ammes eller sådan noget. Hvad? Nå ja, godt ord igen. Ja ja, undskyld. Jeg giver en bajer næste gang vi ses, hvis du lige gider hjælpe mig.

- økologisk, råbte Ulrike.

- en økologisk bajer, sagde Joakim med et suk. Så tog han en blyant og et stykke papir.

- ja. Ja? Sig det lige igen. Ja. Ja. Nej.

- men så godnat. Og tak.

Han vendte sig mod heksene.

Der bor en gammel kvinde ikke ret langt fra Lars. Jeg har adressen her. Det er et lille hus ved skoven. Hun skulle være lyslilla mener Lars. Det siger hans nabo i hvert fald.

- godt lad os komme afsted

- hov hov, råbte Joakim, - nu vil jeg gerne sove.

- der er altså langt, sagde Nanette. - Det vil tage mange timer at komme derud.

- bare jeg havde mit kosteskaft, sukkede Ulrike.

- du kunne jo lade være med at flyve rundt på den rådne måde, sagde Nanette skarpt.

- træslalom? Det er da bare livet. Ja ja, jeg havde ikke set den gren.

- godnat, sagde Joakim bestemt.

- vi gør det i morgen, sagde Nanette med et suk.

9. december

De var kommet til at sove længe, og klokken var næsten seks om aftenen før de nåede det lille hus ved skoven nær ved Udkantsløse. Det var blevet tusmørke.

- her er rart, sagde Ulrike, - det minder mig om Schwarzwald.
- du med dit Schwarzwald. Nu er det engen, det handler om.

De bankede på. Der gik lidt tid, før en ældre kvinde åbnede for dem. Hun var furet og rynket, men hendes hår var ravn sort og gav hende et dæmonisk udseende.

- flot hår, sagde Ulrike.
- jeg farver det. Hvad vil I?
- vi har noget vigtigt at spørge dig om. Hvis du altså er lyslila.
- det er jeg. Det er mig der er de lyslilla.
- der var vi heldige. Må vi komme ind?

Kvinden åbnede døren og de trådte ind. Over dørkarmen hang tykke bundter af hvidløg. Ulrike pegede spørgende på dem.

- det holder væsener væk, sagde kvinden.

Nanette snusede til hvidløgene.

- de der virker ikke særligt godt. Det skal helst være vildtvoksende hvidløg. Og økologiske selvfølgelig.

Kvinden nikkede anerkendende.

- du har forstand på tingene hører jeg.
- nå, lidt har man da samlet op gennem årene.

De gik ind i stuen. Der var ild i den åbne pejs, og der hang flere hvidløg og forskellige urter på væggen. På den ene væg stod en reol med sære slidte bøger, der så temmelig gamle ud. På den anden væg var en hylde med forskellige glas med firben og andre dyr i.

- hvad vil I mig så?

- du eller I stiller jo op til valget. Er det ikke rigtigt?

- jo jeg stiller op. Sammen med min datter. Hun er en klog pige. Helene hedder hun.

- så I er kun to?

- det er rigtigt.

- men vil I også have et center. På Susehøj.

- gud forbyde det, sagde kvinden.

Ulrike og Nanette så på hinanden. De tænkte på om kvinden også ville have en fodboldbane.

Kvinden gik hen til en hylde og trak et slidt, snavset kort frem. Hun foldede det ud og heksene så hende over skulderen. Med en kroget finger pegede hun på et område i det øverste venstre hjørne.

- her er Susehøj, sagde hun.

Fingeren flyttede sig lidt.

- og her går Åstrømmen. Den er vigtig. Hernede lever den bredflabede hugorm. Det er et af de eneste steder i landet, den lever.

- ja, sagde Nanette, - det ved vi. Vi fangede en forleden.

- I gjorde den forhåbentlig ikke noget.

- nej vi tappede den bare.

Kvinden så på dem igen.

- I er min slags, sagde hun, - sig mig hvad I ønsker.

- har du en øl? spurgte Ulrike.

- det smager godt. Rigtig godt, sagde Nanette.

- det er porter. Jeg brygger det selv.

- så har du flere? spurgte Ulrike. Nanette slog ud efter hende.

- vi vil forhindre det center eller fodboldbane eller hvad det nu er, sagde Nanette.

- det vil jeg også.

- så hvis du får magten, stopper du det?

- ja. Men det får jeg ikke.

- hvorfor ikke?

- der er kun mig og Helene. Og man skal være otte for at kunne bestemme.

- hvem bestemmer man så med - hvis man altså er otte?

- så bestemmer man selv. Men der er ingen der stemmer på os.

- det er det mindste problem, sagde Ulrike med et grin og tømte sin porter.

- men der mangler altså seks - hvad hedder det nu - kandidater, sagde Nanette

tankefuldt.

- ikke alene skal der være seks mere. Der skal også være 25 der skriver under for os.

- hvad vil det sige.

- sådan er det bare. Vi skal finde 25 der gerne vil have vi stiller op.

- men hvordan finder vi seks kandidater? Det er der problemet er, sagde Nanette.

- jeg kan da stille op, sagde Ulrike. - Så kan jeg blive borgmester.

- fjols. Du har jo ikke ret til at stille op. Husk på at vi slet ikke findes.

- det er sandt. Hvad så?

- vi må snakke med Joakim.

Nanette rejste sig.

- tak for i dag. Det skal nok gå.

- det var en dejlig øl, sagde Ulrike.

10, december

Joakim så kærligt på sin øl. Han havde købt tre. En til onsdag, en til torsdag, en til fredag. Til at drikke hver aften når han var færdig med sit arbejde med Besværgelsernes Bog. Fredag skulle den være færdig og mandag kunne han så aflevere sin opgave. Lørdag ville han drikke sig i hegnet. Og nu var det onsdag aften. Han gæbte og åbnede med en dvælende håndbevægelse sin øl. Døren gik op med et brag. En kold vind blæste ind og de to hekse kom stormende ind.

- Joakim. Er du der? Vi har travlt.

De kom ind i stuen.

- har du aldrig bukser på? spurgte Ulrike.

- er I klar over hvad klokken er?

Han skyndte sig ind i soveværelset og fik sine bukser på.

- hvad nu? Jeg har faktisk lidt travlt.

- du sad da bare og drak øl, sagde Ulrike og tog kælent på en af de uåbnede øl.

- tag jer bare en.

- De lyslilla lover at stoppe centret. Nu skal vi bare have dem valgt, sagde Nanette.

- nå ja, bare og bare ...

Nanette lagde en hånd på Joakims arm.

- men vi skal lige bruge seks – hvad hedder det – kandidater mere. Og vi ved altså ikke hvordan man gør sådan noget. Du må hjælpe os. Kan du ikke få nogen til at blive .. kandidater for de lyslilla.

- jo men .. men hvad går de ind for?

- det har jeg jo sagt. De vil stoppe centret.

- men det er altså ikke nok, indvendte han, - der er så meget andet man skal mene noget om, hvis man vil vælges.

- hvad?

- ja altså ...

Joakim prøvede at tænke.

- f.eks. at man vil gøre noget for fattige studerende. Og .. og der mangler også en cykelsti herfra til Brugsen. Hvad er der så mere? Min far er arbejdsløs. Det er Lars faktisk også. Gør noget for de arbejdsløse. Ahem .. og for de gamle. Og for de små børn. Så kan jeg altså ikke finde på mere.

- hvad med de der rige mennesker. de andre snakker om. Alle dem, der skal flytte hertil.

- øh. Det kender jeg ikke rigtig noget til.

- godt godt, sagde Nanette. - Vi nøjes med det. Har du et stykke papir. Og en gaffel.

Hun holdt gafflen hen over papiret. Det blev langsomt tykkere og kraftigere. Så begyndte små flammer at løbe ned over det, og de efterlod en dybt indprentet tekst. Der stod blandt andet at de lyslilla gik ind for flere cykelstier. Endelig dukkede der tre ulæselige underskrifter op for nedenunder.

- det er flot, sagde Joakim, - men er det virkelig det de lyslilla mener?

- vær nu ikke sådan en pedant, sagde Nanette, - find nu bare seks der gider.

- det er altså ikke nemt. I må også gøre noget selv.

- ja ja. Sig bare hvad.

- det er en rigtig god øl, sagde Ulrike.

Joakim lagde hovedet ned i hænderne og tænkte.

- hej far

- hvad fanden. Det er længe siden.

Joakim satte sig.

- jeg har jo lidt travlt. Med de der kommaer du ved.

- du er skør. Det kan man ikke bruge sin tid på.

- der er noget jeg vil spørge dig om.

- ja?

- har du ikke lyst til at stille op til byrådet?

- Lyst? Du må være vanvittig.

Joakims far knappede en øl op og kløede sig i skridtet.

- hvorfor spørgser du om det?
 - de lyslilla mangler kandidater
 - de er sgu da skøre. Du er vel ikke en af dem?
- Joakim rakte sin far en kopi af papiret. Faderen tog det og læste det.
- flere cykelstier. Tja. Man har jo ikke snart ikke råd til bil længere. Det er vel en god ide.
 - gør det nu. Du bliver ikke valgt ind. Det er bare for sjov.
 - for sjov?
 - ja. Så man pludselig opdager de lyslilla. Det kan være Borgmesteren blir helt nervøs.
 - mener du det. Ja det kunne være fedt. Har jeg fortalt om dengang han nappede en lønforhøjelse for næsen af mig. Det var ...
 - du har fortalt det far. Rigtig mange gange. Han fortjener virkelig at svede. Ikke?
- Faderen smilede huldsagligt.
- OK. Jeg er med

11. december

Ulrike og Nanette var igen nået frem til Udkantsløse.

- det er snart hver dag, jeg holder ikke til det, stønnede Ulrike
- man må ofre sig for sagen.
- ja ja.

De ringede på døren.

En ubarberet mand åbnede. Han var cowboybukser og t-shirt. Han så fjendtligt på dem.

- jeg sov lige til middag.
- klokken er fire, sagde Nanette
- og hvad så? Er I fra Jehovas Vidner eller hvad?
- næ. Vi ville bare spørge dig om noget
- ja tak, den kender jeg.
- men det er vigtigt, sagde Ulrike, - vi kommer fra Joakim. Det er dig der er Lars, ikke?
- jo. Kom ind for helvede.

Han stillede tre øl på bordet.

- så var det alligevel turen værd, sagde Ulrike.
- hvad vil I
- har du lyst til at stille op til valget? For de lyslilla.
- de lyslilla. Det er hende den tossede. Nej. Nej, nej, nej. Og hvorfor skulle jeg stille op.

Heksene så på ham. Nanette tog en slurk.

- de får måske magten. Du kunne blive borgmester.
- og hvad så?
- hvad så? Du kan bestemme alt muligt så.
- hvad skulle jeg bestemme?
- det er lønnet, sagde Ulrike. - Du kan genoptjene dagpengeret,
- okay. Det kunne jeg godt bruge. Jeg har kun et halvt år endnu. Men hvad skal jeg?

Nanette rakte ham papiret med politikken. Manden tog briller på og læste den.

- jeg hader cykelstier. Jeg hader alle de der frelste kvinder med deres cykelstier.
- Nanette tog øloplukkeren og kørte den hen over papiret. Sætningen med cykelstier forsvandt.

- okay, sagde manden.

Hen pegede ud til venstre på en stor mark omgivet af noget skov og med en gård liggende i det fjerne.

- så kunne jeg også knalde ham idioten der. Torbjørn Clausen. Nu har han forbudt mig at bruge stien forbi hans gård. Så skal ungerne cykle dobbelt så langt for at komme i skole. Hov forresten - I er vel ikke mod skolelukninger?
 - vi går ind for at lave mange flere skoler, sagde Nanette. - Et utal af skoler.
- Ingen børn burde have mere end 500 meter til deres skole.
- det kan jeg lide, sagde manden, - det er lige før jeg gider gå med jer.
 - kender du andre i nærheden der vil stille op? spurgte Ulrike.

12. december

De gik ind på en gårdsplads. En mand kom hen til dem.

- hej Lars. Hvad så?
- er Bjarne her?
- ja. Nede i køkkenhaven.

De gik ned i køkkenhaven.

- hej Bjarne, sagde Lars, - hvordan står det til?
- fint fint

Lars vendte sig mod Nanette.

- han er sådan i en slags pleje her.
- Bjarne!
- ja?
- vil du være kandidat? For de lyslilla.
- fint, fint.
- godt.
- det var da nemt, sagde Ulrike
- Bjarne er meget nem. Jeg stikker ham en bajer indimellem. Vi er fine venner.
- må han drikke øl?
- næh.
- hvor er det strengt, sagde Ulrike. - Der var måske andre der havde mere brug for den øl.

13. december

Huset stank på lang afstand. Joakim sank noget. De to hekse havde sendt ham en SMS om at de havde skaffet to kandidater. De syntes han var bagud.

Han bankede på døren. En gammel mand åbnede døren.

- goddag Ronald. Det er Joakim over fra nr. 12.

- hvad vil du?

- må jeg komme ind?

Manden brummede og lukkede Joakim ind.

Fem-seks høns skræppede op og løb ud i stuens hjørner. Joakim bemærkede at der var hønselort på begge sofaer.

- sid ned, sagde manden.

Joakim prøvede at feje de friskeste stykker hønselort væk og satte sig.

- nå?

- vil du være kandidat for de lyslilla?

Manden stirrede bare på ham. Hans brændeovn stod åben. En tre meter lang birkestamme lå med den ene ende i ovnen. Manden rejste sig og skubbede den længere ind.

- man skal bare holde øje med den. Ellers brænder det hele lige pludselig. Hvad var det du spurgte om?

- vil du være kandidat for de lyslilla?

- du må have spist søm.

Joakim åbnede sin taske og to tre elefantøl frem. Manden så på dem. Så nikkede han.

- okay

Joakim sukkede. Hans sidste penge var gået til de dyre øl.

14. december

Joakim drømte sødt. Han drømte om sin kæreste Dina, der desværre boede i Jylland. Han drømte om at hun dukkede op med fire-toget. Så stod hun der og sagde at hun var kommet for at blive.

- men kun hvis du bliver klippet, sagde hun så.

Han vågnede badet i sved og tog sig til håret.

Han hørte døren blive åbnet og skridt i stuen.

- Joakim hvor er du?

- giver du en kop kaffe?

Han skreg at han ikke ville mere. Han ville bare sove. Han hørte deres bekymrede kommentarer og rejste sig træt. Pludselig stod de i døråbningen.

- Joakim. Har du aldrig bukser på? spurgte Ulrike.

- hvorfor råber du sådan, spurgte Nanette, - Kan du ikke lide os?

- jo jo. Gider I lave kaffe, mens jeg får tøj på?

- vi ved ikke hvordan man gør.

Joakim spærrede øjnene op. Han følte sig enormt træt.

- gider I ikke gå ind i stuen. Jeg kommer lige straks.

Heksene nippede til kaffen.

- den er hverken fritgående eller økologisk, sagde Nanette hvast.

- jeg har ikke råd. Jeg har ingen penge. Og det er min sidste kaffe.

- åh. Det må du undskylde. Vi skal nok skaffe noget.

Han så tvivlende på dem.

- vi mangler kun to kandidater, sagde Nanette.

- måske tre, sagde Joakim. Han tænkte på manden med hønsene, som havde drukket to elefantøl og var faldet i søvn med en smøg i munden, mens flammerne stod ud af ovnen og åd birkestammen langsomt.

- hvad mener du?

- ikke noget

- hvad gør vi? Kvinden i huset sagde at de skal have alle navnene senest i morgen. Det haster virkelig.

- hvordan "skal have", spurgte Joakim.

- det finder du ud af. Du er jo så klog.

- men vi skal altså finde to mere, sagde Nanette. - Hvordan gør vi?

15. december

Ingen af dem fandt på noget den aften.

Næste morgen drev Ulrike og Nanette rundt i omgaven af æbleplantagen. De mødte igen manden i det grønne regntøj. Han gav dem en nogenlunde tør tryksag.

- stem på mig, sagde han. - så får vi en kernesund økonomi.

- det ved vi, sagde Ulrike

Manden blev helt oplivet.

- det var dejligt at høre. Der er mange der slet ikke vil høre på det.

- hvordan får man en kernesund økonomi? Og hvorfor går du rundt med de æbler?

- men det er meget let, sagde manden. Han begyndte at snakke meget hurtigt.

- først og fremmest skal man have de fattige ud af kommunen hurtigst muligt.

De er så forfærdelig dyre i drift. Vi river simpelthen deres forfaldne rønner ned.

Så skal de nok flytte sig.

- hvor flytter de sig så hen?

- Hen til nogle andre kommuner selvfølgelig. Og så ophæver vi nogle af alle de der besværlige fredninger. Så folk kan komme i arbejde.

- fredninger?

- ja altså. Man forbyder folk der kan og vil noget at få lov til det. Bonden kan f.eks. ikke udvide sin mark ned mod åen, på grund af de der fredninger: Det er noget med en eller anden besynderlig hugorm og så en ældgammel jordbunke. Stenalderhøj hedder det vist.

- men har han egentlig nogen ansatte? spurgte Ulrike og gnavede videre på sit strå.

- nej. Det er netop det. Det kunne han få, hvis vi sørgede for .. ja alle de satans fredninger. De er kun lavet for at genere borgerne. Og pengene ligger bedst i borgernes lommer.

- det siger ham fra de røde også.

- ja men jeg mener det mere, end han gør.

- men hvad med æblerne?

- det er fordi vi er meget økologiske og går ind for grøn fornuft, altså med en kernesund økonomi.

Ulrike snusede til æblet.

- det lugter ikke særligt økologisk.

- det er fra min egen have!

- hvad gør du med din have – når der er ukrudt for eksempel.

- det er vist min egen sag. Sig mig går I overhovedet ind for en kernesund økonomi?

- ja ja, sagde Nanette, - bliv nu ikke sur.

- jeg får faktisk en ide, sagde hun og faldt hen i tanker.

Manden stod med sine æbler og betragtede dem. Men da de tilsyneladende havde mistet interessen for ham, gik han sin vej. Nogle skolebørn kom cyklende, og han skyndte sig hen til dem for at give dem sine tryksager.

- hvad tænker du på? spurgte Ulrike

- det der med de fattige. Vi skal finde nogle fattige, der kan stille op.

- men hvem?

- Nej! råbte Joakim, da han hørte dem banke på.

Alligvel åbnede han for dem.

- hvad vil I nu?

- vi skal finde nogle fattige, der vil stille op for de lyslilla. Kender du ikke nogle fattige.

- jo. Mig selv.

Nanette så overrasket på ham. Så smilede hun.

- selvfølgelig. Du skal stille op. Så mangler vi kun en.

- Stop! Jeg har ikke tid. Sådan er det. Glem det.

- søde Joakim. Vær nu ikke så sur.

Ulrike strøg ham over håret.

- det tager slet ikke tid. Du skal bare skrive under. Så ordner det sig.

- men jeg vil ikke. Og jeg har i øvrigt slet ikke tid til at sidde i byrådet.

- vær nu sød.

- man behøver slet ikke komme til det der byrådshalløj, sagde Nanette. - Jo måske en gang imellem.

- jeg vil ikke.

Nanette blev meget alvorlig.

- jeg gør ellers ikke den slags. Men vil du have hjælp til din opgave?

- jo tak. Det kunne jeg godt bruge.

- men så stiller du op?

Joakim så stift hen på kakkelovnen.

Han havde fået et brev samme morgen fra universitetet. Det var på engelsk. Universitetet var holdt op med at skrive på dansk, da ingen alligevel ville have gavn af at blive ved med at tale og læse dansk, hvis de ville frem i verden. Det forstod Joakim godt, men han havde besvær med at forstå hvad de skrev. Så vidt han kunne forstå, var han et problem. Hvis han ikke bestod næste eksamen, skulle han betale de udgifter tilbage, som universitetet havde haft på ham. Og desuden de penge det havde kostet samfundet at give ham en studentereksamen. Så vidt han kunne regne ud, var det mange penge.

- hvor meget kan du hjælpe mig? spurgte han

- meget.

- okay.

Nanette brugte en time med en messinglysestage, Besværgelsernes bog og Joakims pc. Hun var træt da hun var færdig.

- så skulle den være der.

Joakim kiggede på pc'en.

- fantastisk. Der er den jo, færdig.

Han kiggede lidt nøjere på teksten og pegede på skærmen.

- det der er jeg ikke enig i.

- du kan ikke få alting, sagde Nanette. - Den vil bestå.

Joakim tænkte på brevet fra universitetet.

- okay da. Tak.

- så du er på?

- ja ja. Jeg har jo et halvt år til næste eksamen. Det går jo nok.

- men hvad med den sidste? spurgte Ulrike, - vi mangler stadig en. Er der en fattig vi kan spørge.

Joakim sukede.

- min fætter. Men jeg er ikke sikker på det er en god ide.

16. december

Bilen var hævet op med to donkrafte, og manden lå under den og pillede ved udstødningsrøret.

- hej, råbte Ulrike

Manden krabbede sig ud.

- hej. Hvem er I? Hej Joakim

- hej fætter

- hvad laver du? spurgte Ulrike.

- bare noget ... fritidsarbejde. Du er vel ikke fra politiet?

- nej gud fri mig vel. Ser jeg sådan ud?

- okay. Det er bare en bil, som .. kom tilfældigt forbi. Den trænger til en kærlig hånd.

- er du ligefrem forelsket i den? spurgte Ulrike overrasket.

Manden så uforstående på hende.

Så sagde han

- det er et midlertidigt forhold. Hun skal til Polen.

Joakim rømmede sig og forsøgte at få samtalen ind på noget andet.

- hvem stemmer du egentlig på Thomas?

- stemmer? På de blå selvfølgelig. De går ind for lov og orden. Der er alt for mange der snyder og bedrager.

Han tændte en cigaret.

- for mine penge.

- det kan være rigtigt nok, sagde Joakim.

- sikke mange cykler du har, sagde han så og pegede over i hjørnet af garagen.

- ja de kom også .. forbi.

- Thomas, vi har noget vi vil spørge dig om, sagde Nanette

- ja?

- vi går også enormt meget ind for lov og orden i den lyslilla liste. Vil du ikke stille op for os?

- stille op? Du må være vanvittig.

- prøv nu at se vores program. Ræk mig lige den der topnøgle.

Nanette tog topnøglen og holdt den hen over et tomt stykke papir. Så rakte hun det til manden.

- læs den sidste paragraf.

Manden læste.

- Vi går ind for lov og orden. Alt snyderi med andre folks penge skal forbydes.

- det lyder sgu da meget godt.

- så stiller du op for de lyslilla?

- aldrig i livet. Jeg skal fanme ikke i avisen.

- hold nu op, sagde Joakim, - det koster dig ikke noget.

- og vi har ikke tænkt os at holde øje med folks cykler. Slet ikke. Men det er der andre der vil. De grønne for eksempel.

- ja ja, sagde manden og trak på skuldrene, - hvis det kan glæde dig.

Og han skrev under.

Ulrike blinkede til de andre og holdt otte fingre i vejret.

17. december

Joakim kom ind med kaffen.

- det er den sidste kaffe, sagde han, - og jeg har ikke mere.
- stakkels dig.

Det bekymrede ikke heksene lige nu. De havde travlt.

- vi har otte kandidater, sade Ulrike glad.
- det er jo ikke nok, sagde Joakim, - vi skal også have 25 stillere.
- du bekymrer dig for meget søde Joakim. Hvor er den liste?

Joakim trak sin pc frem og rodede en tid med at få viklet ledningen fra musen ud af elledningen. Så tændte han.

- hvad sker der? spurgte Nanette.
- det tager lidt tid. Det er en meget gammel pc.

Efter en tid loggede han sig ind. Så ventede han længe. Så klykkede han nogle gange.

- det er her. Kommunens hjemmeside.

Han fandt sin printer. Kablet vikled sig ind i hans skægstubbe, men det lykkedes ham at få det tilsluttet. Så skrev han en liste ud.

- her er den. Men den skal jo udfyldes.
- giv mig den, sagde Nanette, - og giv mig noget ordentligt metal. Ikke bare en teske.

Joakim brummede og gik ud i skuret. Nogen tid efter kom han tilbage med et stykke af et nedløbsrør.

- hvad er det? spurgte Ulrike?
- det er et nedløbsrør
- ja, men hvad er det lavet af?
- zink tror jeg, det brugte man i gamle dage.
- mm. Zink er godt, er det ikke Nanette?
- jo. Lad mig få det. Sluk lyset.

Joakim slukkede. Nanette sad koncentreret og førte stumpe fra nedløbsrøret hen over den tomme liste. Det varede omtrent fem minutter.

- giv mig en øl, stønnede hun
- god ide, sagde Ulrike, - jeg er også helt udmattet.

Joakim havde ingen øl. Han fandt en næsten tom vinkarton og tømte den ud i to glas.

- ja ja, sagde Nanette, - så nøjes vi med hvad der er.
- I har drukket mig ud af huset.
- nu lyder du sur igen, søde Joakim.
- se, sagde Nanette.

Joakim så. Der var 30 navne på listen. Med cpr-numre og underskrifter. Han læste højt.

- Peter Godtfredsen, Fælledvej nr. 1. Susanne Godtfredsen, Fælledvej nr. 1, Matilde Godtfredsen, Fælledvej nr. 1. Er hun overhovedet 18?
- ellers var hun ikke på, sagde Nanette.
- Niels Elmskov, Fælledvej nr. 2. Birgitte Elmskov, Fælledvej nr. 2. Sig mig har du fået helle Fælledvej til at skrive under?
- de har helt sikkert ikke noget imod det. Men det ville være meget besværligt at spørge dem.
- men, tænk hvis de ser det her
- de har jo skrevet under.

Joakim rystede på hovedet.

- I er ikke rigtig kloge.
- nu afleverer du den i morgen, ikke søde Joakim?
- hvorfor gør I det ikke selv.

Ulrike fnisede.

- det har vi jo slet ikke forstand på. Vi ville bare fare vild på rådhuset eller jobcenteret eller hvad det nu er det hedder.
- husk du er med os, sagde Nanette og så over på Joakims opgave. - Ellers trækker jeg besværgelsen tilbage.
- ja ja, jeg skal nok.

18. december

Joakim var blevet vist rundt flere steder på Rådhuset, før han fandt det kontor, hvor han kunne aflevere stillerlisten. Det var en kvinde der tog imod den. Hun præsenterede sig som Ellen Marklund. Hun studerede listen nøje.

- det er godt at I har 30, sagde hun, - Hvis nogen har opgivet forkert cpr og den slags.

Så læste hun videre.

- det er alligevel utroligt. I har fået hele Fælledvej til at skrive under. Det er meget usædvanligt.

- vi er et parti i stærk fremgang, sagde Joakim, - meget stærk fremgang.

- det må jeg sige. Det er værd at tænke over. Men alligevel. Frederiksens i nr. 7, de er altså blå. Manden stiller faktisk op.

- det er rigtigt, men vi overbeviste dem om at valgkampen trængte til ... et frisk pust.

- jo. Men det er jo spændende. Men jeres kandidater. Ham der Thomas.

- ja?

- har han ikke været i fængsel?

- han blev vist ikke dømt

- nå. Ja man skal jo heller ikke have fordomme. Har I virkelig så meget fremgang?

- stol på det.

Kvinden sukkede.

- ja der måtte jo gerne ske noget. Men jeg er lidt bange for den der kernesunde økonomi.

- bare rolig. Det gå vi ikke ind for. På ingen måde. Vi er nærmest modstandere af det.

Ellen Marklund smilede til ham med et betydende, fortroligt smil. Hun lagde hovedet lidt på sned.

- tænk på os herinde, når du blir valgt, sagde hun, - vi har det ikke altid lige nemt her.

- det lover jeg. Kontrollerer du den der liste?

- jeg har altså frygtligt travlt.

- okay. Det er i orden med mig.

Joakim gik ud af rummet og til højre. Han endte kort efter i Rådhusets kantine. Nogle venlige mennesker viste ham den rigtige vej ud.

19. december

- men stakkels Joakim. Han har jo hverken kaffe eller øl, sagde Ulrike. Heksene stod foran Brugsen og betragtede alle menneskene, der stod og delte tryksager ud. Pigen med de økologiske fodboldbaner vinkede til dem.

- kom herover, råbte hun, - jeg har biodynamiske peanuts.

De gik derover og smagte.

- hvordan går det, sagde Nanette?

- ikke så godt tror jeg. Jeg tror de blå og grønne vinder. Folk kan godt lide en kernesund økonomi uden for mange udlændinge.

- vil du gå sammen med de lyslilla?

- de lyslilla. De går vist ikke sammen med nogen.

- skriv under her, sagde Ulrike og rakte et papir frem.

- hvad er det? Tja. Okay. Vi kommer nok ikke ind alligevel.

Nanette så på underskriften.

- jo. Det tror jeg nok I gør.

Heksene trak sig lidt tilbage og betragtede indkøberne. En travl mand gik forbi dem med indkøbsvognen fuld af rammer med øl og kødpakker med tre flæskesteg i hver.

Nanette tog en teske frem og holdt den hen mod manden. Hans pung gled langsomt op af lommen for til sidst at falde ned på fortovet. Manden bemærkede det ikke.

Heksene gik hen og samlede pungen op. Nanette tog en 100-krone seddel op af pungen.

- det rækker vel.

- jeg vil have flere økologiske peanuts, sagde Ulrike. - Jeg trænger.

Nanette tog endnu en 100-krone op. Så løb hun hen til manden med pungen i hånden. Han blev meget glad.

- det er godt der endnu findes ærlige mennesker, sagde han.

- men pas nu bedre på en anden gang, sagde Nanette.

De gik ind i butikken og købte kaffe, øl, peanuts og chips, der ikke var økologiske. Det kostede 167 kroner.

Ulrike smed de to sedler foran ekspedienten.

- behold resten. Det er drikkepenge.

- hvordan kommer vi til at stemme på jer? spurgte Ulrike på dagen, hvor valget skulle foregå.

Hun bød Joakim en økologisk peanut og en bæredygtig øl.

- I får tilsendt et valgkort, sagde Joakim og så fjendligt på peanuttten.

- men vi har jo ikke en adresse.

- I må da have en adresse. I må da stå i CPR-registret med en adresse.

- cpr hvad for noget?

Joakim sukkede.

- I har ikke noget cpr? Og I har ingen adresse. Så kan I ikke stemme. Sådan er det bare. Det kan jeg huske fra gymnasiet. De er enormt strenge med den slags.

- men det er vi nødt til, sagde Nanette.

- ah, to stemmer fra eller til.

- det er ikke det, Joakim. Vi skal jo vinde.

Joakim så uforstående på dem.

- Joakim har du sådan en valgkort-ting?

Han rakte det til Nanette. Hun sad koncentreret over det en tid og førte en lommekniv rundt om det. Da hun var færdig, lå der tre valgkort. På det øverste stod der Nanette, et cprnummer og Joakims adresse. Han så på det.

- vil de tro på det? Det er jo min adresse.

- men det er jo det nærmeste vi har en adresse. Det er her vi er mest.

- ja ja. God fornøjelse.

20. december

Valgdagen var oprundet. Heksene mødte op sent på dagen. De havde sat håret op og Ulrike havde sat blomster i sit. De var i det hele taget sikre på, at de tilfornordnede ved valgstederne kun ville være glade for at få deres stemme. Valget foregik i skolens gymnastiksal. Der var højt til loftet og midt i lokalet stod to borde. Skilte fortalte at det ene hed bord 1 og det andet bord 2. De kunne genkende flere af de røde, grønne og gule, som sad ved valgbordene.

- det blir da ikke svært, sagde Ulrike, - vi kender jo de fleste i forvejen.
- hvad står der på kortet?
- bord 1.
- så går vi derover.

De nærmede sig bord 1. Der var kø og de måtte vente 10 minutter, før de kom til.

Da de nåede frem, rakte Nanette sit valgkort frem.

- dav, sagde hun.
- dav, sagde manden ved valgbordet. Det var en af de gule.

Manden så på valgkortet.

- Har du ikke noget efternavn?
- egentlig ikke.

Manden gryntede.

- hvad er dit cpr-nummer?
- cpr-nummer?'
- ja altså din fødselsdag. De første seks cifre.
- de første seks cifre?

Nanette så helt fortabt ud. Manden rynkede brynene og så igen på hendes valgkort.

- og hvad er det for et cpr-nummer? Du er jo slet ikke en kvinde.
- giv mig mit valgkort.

Hun hev det ud af hånden på ham og styrtede ud af rummet. Manden råbte at hun skulle stoppes, men han havde en lang kø at passe og viede straks efter sin opmærksomhed til de ventende vælgere.

Heksene samledes uden for valglokalet.

- hvad gør vi?
- vi er nødt til at komme om bagved. Til stemmeboksene.
- men hvordan? De vil jo have det der cpr-et-eller-andet.
- vi må dele os.

De gik ind igen.

Ulrike stillede sig op i køen. Nanette gik lidt rundt. De tilfornordnede stirrede mistænksomt på hende.

Ulrike nåede frem efter yderligere ti minutter.

- cprnummer, sagde manden ved bordet. Det var en anden mand. Ulrike kunne genkende ham. Det var en af de blå.
- det står på kortet, sagde hun.

Han kiggede.

- er du 76 år gammel måske?
- jeg holder mig godt.
- sig mig er du overhovedet dansker?
- hvorfor tror du ikke det?
- danskere har rigtige cpr-numre. Rigtige danskere har i hvert fald.
- lad mig nu stemme.
- nej!

Ulrike begyndte at skribe. Da manden så forskrækket op, skyndte hun sig at nappe valgkortet.

- han vil ikke lade mig stemme. Han ødelægger mine .. mine demokratiske rettigheder.

- jeg vil ikke finde mig i det. Hjælp!!!!

Flere af de tilfornordnede løb derhen, nogle var bekymrede, andre sørgede bare for at holde den hysteriske kvinde fast i en armlås.

- hjælp mig dog, skreg hun, - de er ved at brække den hånd, jeg skal stemme med.

Nu strømmede flere af vælgerne til. Og derfor strømmede endnu flere af de

tilforordnede også til.

Ingen havde tid til at holde øje med Nanette. Hun trak stumpen af zink-nedløbsrøret op af sin taske og gled om bag stemmeboksene. Der stod alle stemmeurnerne. De var så fyldte, at der stak stemmesedler op af flere af dem. Nanette førte zinkstykket hen over stemmeboksene tre gange. Så pustede hun ud. Hun var blevet en smule træt.

Hun hørte Ulrike skribe at så ville hun bare tage et andet sted hen at stemme. Der blev langsomt ro, og Nanette kunne høre Ulrike fjerne sig fra lokalet. Så sneg hun sig selv ud.

De mødtes på P-pladsen. Ulrike kunne næsten ikke holde sig af grin.

- mine .. mine demo-demostiske rettigheder, lo hun.
- så. Vi har fire valgsteder endnu.
- gud. Det kan vi ikke nå.
- vi skal. Hvad gør vi?

Joakims far slumrede let. En mand på TV råbte meget højt at en anden mand, der befandt sig bag en lukket dør, ikke ville snakke med ham. Det gjorde han altid på dette tidspunkt af udsendelsen. Det var på en måde meget trygt.

Joakims far åbnede det ene øje og tog en slurk af sin porter. Han hørte samtidig en kraftig banken på døren. Han havde ikke lyst til at rejse sig, så han råbte at de bare skulle komme ind.

- men døren er låst.

Irriteret rejste han sig og gik ud i entreen. Han stirrede uforstående på de to hekse.

- hvad vil I? Jeg skal ikke have noget.
- vi er de lyslilla. Vi vil vinde valget for dig.
- vil I? Og hvordan?
- det er lige meget. Men vi har brug for en bil.
- Og en chauffør!

Han skævede hen til de tre tomme porterflasker.

- det er ikke så heldigt lige nu.
- kom nu. Vil du være en vinder eller taber?
- ja ja. Er det så vigtigt?
- uendelig vigtigt. Stol på det.

Joakims far gik ud til bilen. Han snublede kun to gange undervejs. Det var et godt tegn. Han regnede med at klare det.

To minutter efter startede bilen. De havde travlt.

21. december

Der sad en orange pige og en ældre rød mand og talte stemmer op.

- nej her er en til. Det er snart mere end hver anden stemme der går til dem, sagde pigen.
- det er det samme her, sagde manden
- det er mærkeligt. De lyslilla fik da kun 43 stemmer til sidste valg.
- det er måske jeres stemmer der er gået til dem, lo den røde mand, - er de ikke meget økologiske eller hvad det nu hedder?
- jo det er også strengt at de tager vores stemmer. Men de får jo mange flere end vi plejer. I får da heller ikke mange stemmer.

De talte videre.

- det er altså mærkeligt, sagde den orange pige.
 - alle deres krydser er mærkelige. Nogle få af dem er enormt sjuskede, men de fleste ser helt ens ud. Fine lige krydser der aldrig går ud over kanten.
 - de må jo være meget pertentlige, sagde den ældre mand uinteresseret. Så studsede han alligevel.
 - de ser nærmest maskinfabrikerede ud. De kan da ikke være skrevet med vores blyanter. De er da så klodsede, så man nærmest maler hele siden over, når man prøver at bruge dem.
 - men der kan jo ikke .. altså alt er jo kontrolleret. På ægte demokratisk vis.
 - ja. Men det er underligt. Kan de have sådan en maskine de har givet videre fra den ene til den anden?
 - hold nu op? Det er jo almindelige vælgere.
- Hun tog endnu en stemmeseddel frem.
- jeg tror fatisk det er mere end halvdelen af vælgerne, hvis jeg skal være ærlig. Manden sukkede.
 - jeg var faktisk sikker på det tredje mandat. Det lovede bonden mig. Det blir der nok ikke noget af nu.
 - nej. Gad vidst hvad der vil ske? Det er altså træls. Vi havde regnet med 2 mandater denne gang.
- Sagde den orange kvinde.
- hold op. I vil jo tømme kommunekassen for at lave økologiske fodboldbaner. Og cykelstier. Det får I aldrig befolkningens opbakning til. Jeg synes det er fint de lyslilla tager jeres stemmer.
- Den orange kvinde blev tavs.
- faktisk har vi en aftale med dem.

22. december

Stemmerne var talt op. De lyslilla havde fået 8 mandater Alle opstillede var valgt. De havde flertallet. De blå, grønne, røde, orange og gule gik duknakkede rundt, flere af dem tænkte bekymret på, hvad de skulle bruge tiden til de næste fire år. På borgmesterens kontor sad Lars og Joakim og de to hekse, kvinden fra skoven og hendes datter. Bjarne var der også. Lars havde stukket ham en øl, og han sad koncentreret og nød den.

- en porter havde været bedre, sagde han alligevel.
- det kommer Bjarne. Vi skal lige have magten først, sagde Lars
- fint, fint, sagde Bjarne.
- vi mangler tre, sagde Nanette.
- Thomas havde lige en lille sag han var nødt til at ordne, sagde Joakim, - han kommer snart.
- og din far?
- åh gud.

Joakim greb en telefon.

- hej far. Hvad laver du? Nå? Men du er lige blevet valgt ind i byrådet. Vi sidder og venter på dig. Hvad?

Joakim sænkede røret.

- han ser Brøndby-AGF. Han har ikke tid.

Ulrike gik hen og tog fat om en messinglampe. Hun tog et fast greb om lampen og koncentrerede sig.

- hvad siger du far? Er der kommet flimmer på skærmen? Så kom herover, her er der ingen problemer med signalerne. Ja?

Joakim lagde røret.

- han kommer. Men vi er nødt til at tænde for fjernsynet.

De hørte larm udenfor og kiggede ud af vinduet. Der stod en mand med en motorsav. Han havde fældet et ungt birketræ og var ved at save det i 30-cm stykker. 4-5 mennesker prøvede at afvæbne ham.

Lars stak hovedet ud af vinduet.

- hvad sker der egentlig?
- han prøver at stjæle træerne i Rådhusparken? Han er gal.
- send ham herind. Så taler jeg med ham.

Lidt efter stod Ronald i borgmesterkontoret.

- hvorfor nu det? spurgte Joakim, der følte et vist ansvar. Det var ham der havde fundet manden.
- det er godt brænde
- for fanden, det er kommunens træer.
- men jeg mangler brænde.
- det får du snart, sagde Lars, - vi skal bygge vindmøller på Clausens grund. Så skal der fældes en del. Vi kan jo lige så godt køre det op til dig.
- er det ikke lidt ulovligt, sagde Nanette.

Lars satte en træt mine op.

- skal jeg sige dig hvad der sket med borgmesterens fætter, da han byggede en ulovlig tilbygning? Nada. Nu er det bare os der bestemmer hvad der er ulovligt.
- nå ja. Nanette trak på skuldrene.

De sad syv. Der manglede kun Thomas. Lars så sig rundt. Så pegede han.

- Helene, du er formand for teknisk udvalg
- Joakim, du er borgmesterens spindoktor. Det giver en god løn, det skal jeg nok sørge for. Men så skal du også gøre hvad jeg siger.
- ay ay Sir.
- socialudvalget. Hvem har lyst?

Bjarne rakte fingeren i vejret.

- fint Bjarne. Du er formand for socialudvalget.
- fint fint.
- hvad med mig? sagde Joakims far.
- hvad med skoleudvalget. Det giver 100.000 om året
- okay da. Men skoler interesserer mig altså ikke. Og jeg kan ikke fordrage børn.
- du skal bare sørge for at der er lærere nok, og at lokummerne ikke er tilstoppede.
- det går vel så.

Lars vendte sig mod den gamle kvinde fra skoven.

- og hvad vil du have?

- ikke noget. Jeg vil bare være sikker på, at den bredflabede hugorm overlever.

Lars rakte hende et stykke papir.

- det er i orden. Her en ny kommunalplan. Der står at Clausens grunde skal eksproprieres og at hugormen skal bevares.

Kvinden nikkede.

- det er rart at nogen overholder deres valgløfter.

- men hvor blir Thomas af, sagde Lars.

Døren gik op. Den orange pige kom ind sammen med Thomas. Thomas var en smule rød i hovedet.

- det er rigtigt, sagde Nanette, - hun er jo med os

- det er jeg altså ikke, sagde den orange pige.

- men du har skrevet under?

- man skriver under på så meget.

Kvinden så triumferende ud og de kunne alle se, at hun brændte for at give dem nyheden.

- jeg skal være borgmester. Alle de andre er enige.

Lars og Joakim lo højt.

- men I er jo et mindretal.

- ikke længere. Vel Thomas?

Thomas så ned i gulvet.

- min fætter! råbte Joakim.

- Thomas og jeg er blevet enige med de andre om at vi går sammen.

Hun så over på manden der stod med det nyfældede birketræ i favnen.

- vi går ind for demokrati, men det her er anarki, råbte hun.

- og med Thomas er vi otte, I er kun syv!

23. december

De stod alle som forstenede. Den orange pige lagde armene over kors og så sig sejrssikkert omkring. Thomas så på pigen med et vådt blik.

Lars tog ned i lommen og trak et tykt nøglebundt frem. Han tog det i næven og gik hen til Thomas og satte sig på bordet, klappede Thomas på skuldrene og raslede let med nøglerne.

- Thomas, sagde han, - havde vi ikke en aftale?

Thomas så på nøglebundtet.

- jo.

- og det har vi vel stadigvæk?

- æh jo.

- har hun lovet dig noget ...

Lars lavede et tegn med fingrene.

- må jeg være fri, råbte den orange pige.

Thomas rystede på hovedet.

- men hvorfor så?

- jeg fik en .. en eller anden post. Og hun lovede ... at skære ned på politiet.

Gadepatruljeringen altså.

- Thomas? Du er med os ikke?

Joakim gik hen til ham.

- Thomas. Vi er dine venner. Og vi siger jo netop ikke noget til nogen om ..

forsvundne cykler og den slags. Og vi vil også skære ned på politiet. Rigtig meget. Og du får en post.

Lars pustede på nøglebundtet.

- ja ja, sukkede Thomas og kastede et længselsfuldt blik efter den orange pige.

- du får erhvervsudvalget. Det er der penge i, det lover jeg, sagde Lars så.

- jamen det er vel fint nok så.

- og så ikke flere numre med os - dine venner - vel?

- selvfølgelig ikke.

- det kan man ikke, råbte den orange pige, jeg har lavet en aftale med ham.

Lars vendte sig mod hende.

- jeg er slet ikke begyndt at sige, hvad jeg mener om dig. Har du lyst til at blive og høre det?

Den unge kvinde vendte sig og skred ud af døren.

Lars så sig rundt.

- for fanden Ronald. Du har jo ikke fået noget udvalg. Vi må finde et til dig.

- hvad med et bræddeudvalg, sagde Ronald.

- fint. Vi laver et brændeudvalg. Har du i øvrigt overvejet at gå i bad?

24. december

Lars sad på borgmesterkontoret med fødderne hvilende på mahogni-skrivebordet. Han havde lagt armene under hovedet og slappede af. Han gabte.

- hvad så Joakim. Bestiller du noget?
- rolig. Jeg er i gang. Vi skal have rejst fem vindmøller siger du. Hvor var det nu det var?
- Clausens mark . Ekspropier den eller et eller andet.
- så gerne. Det er næsten allerede sket.

Det bankede på døren.

- der er fanne altid nogen der forstyrrer, sagde Lars, - det er sgu hårdt at være borgmester.

- hvem der? råbte Joakim,
- Georg, Georg fra de grønne. Må jeg komme ind?
- lad gå

Manden fra de grønne kom ind. Han var i gråt jakkesæt og havde et grønt slips på.

- det er grimt, sagde Lars og pegede på slipset.
- jo måske. Hvis du siger det.
- hvad vil du? Vi har travlt.
- hvilken udvalgspost får jeg?
- hvad mender du?
- jeg plejer at blive formand for et udvalg. Vi er trods alt et af de største partier, i hvert fald et af de vigtigste.
- formand? Du må have spist søm.

Lars tændte en cerut.

- hvad. Ryger du cerutter? råbte Joakim
- vil du have en?
- ja tak.

Lars smed en cerut over til Joakim.

- man må ikke ryge her, sagde den grønne mand.
- hvad rager det dig?
- det har .. samarbejdsudvalget besluttet.

Lars rodede i nogle papirer.

- så vidt jeg kan se går du ind for at samarbejdsudvalget skal lukkes. Det er en .. hvad står der, en forhindring for en kernesund økonomi.
- det var jeg bare noget jeg skrev inden valget. Man siger så meget.
- nå men nu har du fået din vilje. Beslutningen er annulleret.

Lars askede på skrivebordet.

- nå. Men der er altså ikke noget at komme efter.

Manden stampede vredt i gulvet.

- jeg finder mig ikke i det. Jeg har selv arbejdet mig op fra bunden. Lige siden jeg arvede fars firma.
- tjek lige om han har betalt arveafgift, sagde Lars til Joakim, - ellers knalder vi ham.

- skal ske.
- betaler du overhovedet skat, sagde Lars og så strengt på manden.
- det gør jeg da. Altså noget. Ikke så meget faktisk. Man har jo udgifter og så'n.
- meld ham til skattevæsenet, sagde Lars, - bare for en sikkerheds skyld.
- skal ske. Er allerede sket.
- jeg har aldrig gjort jer noget, sagde manden mismodigt.

Lars skoddede sin cerut i en potteplante.

- vi skal altså have nogle askebægre. Hvad sagde du?
- jeg har aldrig ..
- nå ja. Men nu kan jeg altså ikke lide dit udseende. Du ligner jo en burgris. Gå med dig. Send en eller anden lækker kvinde ind, hvis du vil noget en anden gang.

Manden lyste op.

- Tina! Vil du snakke med hende.
- Ikke nu. Jeg har travlt. Jeg skal nå at stoppe den nye omfartsvej inden fyraften.
- men hvad så med bilerne? sagde den grønne mand forarget.
- rager mig en skid. Jeg har ikke råd til bil.
- det får du nu, sagde Joakim.

- nå ja. Så må jeg hellere tænke over det. Skrid nu.
- Manden dukkede nakken og bevægede sig ud af lokalet.
- stop lige, råbte Lars, - du har jo den der jagt ude ved Udkantsløse.
 - ja. Det er en rigtigt god jagt. På en god dag er der kronvildt.
 - der er naboklager. I støjer. Man tør jo heller ikke lade børnene gå i skoven. Det er desværre slut nu. Området er fredet. Fred det Joakim.
 - det er næsten allerede sket.
- Den grønne mand tog til genmæle.
- man kan godt gå på jagt, selvom skoven er fredet.
 - det her er en særfredning, sagde Joakim, - så det kan man altså ikke.
 - det er ikke noget personligt, sagde Lars, - men du ved hvordan politik er. Hård branche.

Ligesom den grønne mand gik ud, kom de to hekse ind.

- hvordan går det?
 - det er okay. Vi skal i øvrigt have indkaldt til ekstraordinært byrådsmøde. Vi skal lige have lavet en lokalplan om.
 - de har forbudt pizzeriaer på hovedgaden. Hvad er en hovedgade uden et godt pizzeria? Nej vel! Det må stoppes. De er ikke rigtig kloge.
- Lars trykkede på en knap på sit kontrolpanel. Bjarne kom ind et øjeblik efter.
- Bjarne, indkald til byrådsmøde.
 - fint fint.

Bjarne tog en klokke frem og begyndte at ringe med den. Han gik ud af lokalet og de kunne høre klokken ringe over hele rådhuset, mens Bjarne gik rundt,

- tror du alle byrådsmedlemmer kan høre den klokke, sagde Nanette.
- de må holde sig til. Ellers er det deres problem.

- og hvordan med Susehøj-engen?
- den er allerede fredet. Ikke Joakim?
- ok jo. Siden i morges.
- tusind tak, sagde Nanette.
- hvad skal der så ske nu?

Lars foldede et kort ud og pegede.

- det er meget enkelt. Her i Udkantsløse skal vi have en skole, en genbrugsplads og et bibliotek.

Han grundede lidt.

- og her kan vi vel presse et lille indkøbscenter ind.
- men er det ikke Clausens grund?
- jo det er det vel
- men koster det ikke en masse penge?
- jo. Vi må nok sætte skatteprocenten op. Men hvad fanden. Det giver jo en kernesund økonomi.
- det skulle vi næsten skåle på, sagde Ulrike. - har du noget øl?

Lars trak den midterste skrivebordsskuffe ud.

- her.
- jeg var slet ikke klar over at det var så sjovt at være med i politik, sagde Ulrike og fiskede en dåseøl op af skuffen.
- glædelig jul